

skal jeg ikke undlade at gøre opmærksom paa, for det har ogsaa sin Betydning — at nu er det Bønder, Smaafolk, Skolelærere, Haandværkere o. s. v., der paa Landet staa for Ledelsen af denne Sag. Det viser dog, at Sagen har vundet Indgang hos den mindre Befolkning. Der kom en saadan Tid, da der blev Stilstand i denne Sag, og saa gik det her som altid, at Stilstand er det samme som Tilbagegang. Men for en halv Snes Aar tilbage tog Skytteforeningerne pludselig Fart i Løbet af ganske saa Aar. Det var i Aarene 1884—85 og 86, altsaa for ikke en Gang 10 Aar siden, at de kom saaledes i Fart, at det to—tre-dobbelte Antal Skyttefredse oprettedes, og Skytteforeningerne fik et Medlemsantal, der steg til mere end det dobbelte af, hvad det var tidligere, og Skydningen med Rifler tog saaledes til, at Skuddenes Antal blev 3—400 pCt. forøget frem for, hvad det havde været tidligere. Hvad var nu Grunden hertil? Jeg skal sige det rent ud, for man staar sig altid bedst ved, naar man taler om en Sag, at tale rent ud om Tingene, som den er. Det var den, at Folkevæbningstanken den Gang var kommen paa Mode, da det Lød helt ud over det danske Folk: „Nu stulde vi have et Folk i Baaben,“ og de, der sagde det, vare netop vore politiske Førere fra den Side, som nu er bleven betænkelig. Det var det, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgfreds talte om før, og det var meget rigtigt, deri skal han have Ret, men hvilket Svar fik vi her i Landet den Gang, vi vilde have vor Ungdom indøvet i Riffelkydning? Vi fik det Svar, som lød den 5te Maj 1885: den provisoriske Riffellov. Den forbyd os at købe Baaben til vore unge Skytter. Saadan var Konstellationen den Gang. Vi ønskede at faa et Folk i Baaben, og vi fik et Folk i Baaben, men de vare klædte i lysblaa Klæder, thi jeg stulde tage meget fejl, om ikke just Ordet „Gensdarm“ betynder ligefrem oberst „Folk i Baaben“. Ja, hvor forandret! Nu kommer Regeringen til os og siger: „Vil I have saa og saa mange Penge til Rifler til Eders unge Skytter?“ Og saa svarer Oppositionen: „Nej, vi have ikke mere Brug for Rifler.“ Jeg vil dertil sige, at begge Dele ere lige bagvendte, thi jeg forsikrer, at kan Regeringen nu den Dag i Dag betro vore unge Folk paa Landet — det er særlig dem, jeg taler om, for det er dem, jeg kender — Baaben i Hænderne, saa kunde den akkurat lige saa godt have betroet dem de Baaben i Hænderne for 9 Aar siden, i 1885. Og kunde den danske Opposition ønske den Gang, som den gjorde, at vore unge Karle

stulde uddannes i Riffelkydning og have Rifler i deres Bærg, saa kan den akkurat lige saa godt i Dag ønske det samme, thi vor Ungdom er den samme nu som den Gang; det er kun den politiske Stilling, der er forandret. Sagen er den, at for 10 Aar siden var Regeringen bange for, at Skyttesagen stulde blive taget i Oppositionspolitikkens Tjeneste. Nu kan det nok være — jeg synes adskillige Udtalelser, navnlig fra det ærede Medlem for Ringbøbing Amts 1ste Valgfreds (S. C. Christensen) begede i den Retning — at man begynder at blive bange for, at Skyttesagen nu skal blive taget i Militarismens Tjeneste. Men jeg tror, det er fejl begge Dele. Jeg som kender den danske Ungdom temmelig godt, navnlig den Ungdom, vi samler i Skytteforeningerne, og har arbejdet sammen med den i et kvart Aarhundrede, tør svare for, at Ungdommen i vore Skytteforeninger ikke ønsker at spille hverken den ene eller den anden Rolle og hverken ønske det den Gang eller ønske det nu. Men der er en Ting, der undrer mig, og det er, at Oppositionen ikke har faaet Øje for Skyttesagens Stilling til Militarismen omkring i Landene, at Oppositionen ikke har set, at alle Begne, hvor Skyttesagen faar Fremgang, tvinger den i Virkeligheden Militarismen tilbage. Dette er let at indse, dersom vi se ud over Landene og navnlig dersom vi lægge Mærke til Regeringernes Stilling til Skyttesagen i de forskellige Lande. Gaa vi til vore Naboer Svenskerne, tror jeg, at Militarismen der ikke er slet saa fremtrædende som hos os, det tillader jeg mig at mene, skønt de maaste kunne have nok af den. Det forholder sig saaledes, at Svenskerne hde meget mere til de frivillige Skyttevæbner end vi gøre, skønt de frivillige Skyttevæbner ikke ere nær saa vidt fremme i Sverige som hos os, hverken paa den ene Maade eller paa den anden, hverken i Henseende til Deltagernes Antal eller deres Dygtighed. Til trods herfor yder den svenske Regering 60,000 Kr. til Skytteforeningerne. Og Norge! Det er vist et Land, hvor Militarismen staar langt tilbage i Sammenligning med Militarismen hos os. Der har Regeringen hidindtil ydet 50,000 Kr., men i 1893 har Stortinget bevilget 100,000 Kr. til de frivillige Baabevæbner; 100,000 Kr., foruden at der er vedtaget en Lov i det sidste Aar om Skydepladser saaledes, at alle Begne, hvor der dannes Skytteforeninger — og der kræves kun 20 Skytter i Landsognene, 30 i Købstæderne — der betaler Staten det halve af, hvad det koster at købe eller leje en Skydeplads. Det vil jeg gøre opmærksom paa, fordi det er